

Med stort ansvar...

Ett lajv för 10-11 deltagare

Prolog 2011

Marcus Brissman & Caroline Holgersson

Lajvet utspelar sig på en gruppterapisession för fem superhjältar. En deltagare spelar psykologen som styr samtalet och modererar. Detta kan med fördel vara arrangören. De övriga deltagarna delar upp sig två och två och får varsin karaktär per par.

Varje karaktär spelas av två personer. En är den aktiva delen, som deltar i gruppdiskussionen med de andra. Den andra spelaren skuggar den aktiva spelaren och ger input och pratar, beroende på hur det passar karaktären. Det är också ok att byta plats, dvs vilken som är den aktiva spelaren. Spelarna sitter i en ring, med den aktiva spelaren på stolen och skuggan stående bakom.

Rollerna kan röra sig fritt i rummet, men ingen får lämna det förrän sessionen är över. Det finns ett anti-superkraft-fält i rummet som stänger av alla aktiva krafter. Det är viktigt att inte Cyklotrons kraft att höra folk i fara är avstängd, men detta ska inte psykologen veta om. Inget som sägs får heller lämna mötet, alla har tystnadsplikt.

Alpha

Bakgrund

Sveriges kändaste hjälte? Ha ha, tack, men överdriver du inte nu? Jag gör bara mitt jobb. Jag ser till att alla svenskar är säkra och inte behöver frukta dem som använder sina krafter till ondskefulla saker. Att ni alla lever och fortsätter med era liv är allt tack jag behöver. Att jag är osårbar, kan flyga och är bland de starkaste i världen är anledningen till att jag gör vad jag gör. "Är man stark måste man vara snäll", som Bamse sa. Har man de krafter jag har så måste man använda dem för att göra gott.

Men det finns en baksida. Om man stoppar så många skurkar som jag så skaffar man sig ärkefiender. Det är oundvikligt. Värst av alla var Dr Glas. Han brydde sig aldrig om hur många människoliv som släcktes i hans vansinniga planer. Det var nästan tvärtom, som att han njöt av att döda. Det spelade ingen roll hur många gånger jag fångade honom, han lyckades alltid rymma från Kumlas specialbunker. Och varje gång han gjorde det så dog människor. Så många människor. Den senaste gången hade han dödat ett dussin personer i en bank när jag konfronterade honom på toppen till Gothia towers i Göteborg. I tumultet när vi stred föll Dr Glas över kanten men lyckades hålla sig fast. Han sa åt mig att dra upp honom, så jag kunde sätta honom på Kumla igen. Sen hånade han mig om hur han skulle fly och göra samma sak igen. Och igen. Och igen. Så jag lät honom falla.

Problemet

Jag lät Dr Glas dö. För att stoppa honom en gång för alla. Ingen kommer någonsin dö på grund av hans handlingar. Jag räddade liv genom att spilla ett. Ett liv som inte förtjänade att levas längre. Han hade förverkat sin rätt att existera. Jag är glad att jag gjorde det.

NEJ! Det här är inte jag! Jag dödar inte! Jag stoppar dem som ens tänker tanken. Men när jag såg Dr Glas falla, tänkte jag på alla liv jag räddar genom att låta honom dö. Jag fylldes av en känsla att äntligen åstadkomma något. Att ständigt sätta skurkar i fängelse som de ändå flyr från och åstadkommer mer död, smärta och förstörelse. Det är inget för mig längre. Det blir bara ett ont kretslopp. Det måste få ett slut.

Vad är nästa steg? Skall jag döda nästa skurk aktivt? Med mina bara händer? Skall jag söka upp dem och avsluta deras ondska permanent? Är det jag? Kan jag göra det? Vill jag göra det? Jag vet inte. Jag kan knappt hantera att jag inte räddade Dr Glas på det där taket. Men det blev en lösning. Kan jag leva med den?

Skuggan

Spela upp konflikten där heder och Bamseideal strider mot känslan av att äntligen ha åstadkommit något långvarigt genom att låta Dr Glas dö. Variera mellan att hylla Alpha för det hen gjort och att spä på det dåliga samvetet. Få Alpha att må dåligt för det som i praktiken var ett mord och gå sedan över till att hetsa till fler mord. Allt för att säkra den vanliga människans överlevnad.

Ask/Embla

Bakgrund

Jag föddes med mina krafter. Du kanske hört talas om mina föräldrar? Starkodder och Valkyrian? Farsan är superstark och morsan kan flyga och är bra på att slåss. Så jag ärvde båda två. Styrka och flygförmåga. Asballt va? Ge dig...

På något sätt var det alltid självklart att jag också skulle bli en hjälte. Mina föräldrar har alltid stöttat mig, men bara i allt som haft med hjältegrejer att göra. De bryr sig inte om något annat. Vi bekämpar brott tillsammans. Vi är inte en familj. Och inteen enda gång har de frågat vad jag vill. Mitt liv består bara av att vara hjälte. Det finns inget annat.

Min kusin, Tistel, var i samma situation. Hon hade växtkrafter. Alltså, hon kunde kontrollera växter. Ja, kunde. Hon är död nu. Hon var bara 15 år, som jag är nu. Växtkrafter skyddar inte mot laserstrålar. Hon ville inte vara hjälte. Vi brukade prata om det. Men nu är hon död.

Problemet

Jag vill inte. Vill inte vara en hjälte. Jag har de här krafterna och farsan säger jämt att med såna krafter måste man ta sitt ansvar. Det är det enda rätta, säger han. Men jag vill inte. Jag vill vara vanlig. Jag vill göra sånt som andra tonåringar gör. Hänga med kompisar. Hångla bakom grillen. Ha en första, skitdålig fylla. Bli av med oskulden. Läsa läxor. Jag VILL läsa läxor. Vilken annan 15-åring säger så?

Mest av allt vill jag inte dö. Men det kommer bli så, jag känner det i min själ. Om jag fortsätter så här är det bara en tidsfråga. Varje dag, varenda jävla dag, så utsätter jag mig själv för livsfara, bara för att jag har de här krafterna. Mamma och pappa kan inte alltid vara där och hjälpa mig jag råkar i knipa. Och som hjälte så dör man om man gör misstag. Fråga Tistel. Nej just det, det kan du inte för hon är död. DÖD.

Om jag inte hade de här krafterna skulle allt vara annorlunda. Men nu har jag dem och då skall jag ta mitt ansvar. Eller? Allt är mina föräldrars fel. Det är inte som om jag har bett om det här.

Skuggan

Som Asks/Emblas Skugga kan man spela vidare på den dödsångest som hen känner. Förstärk den känslan och hitta gärna på tillfällen då det varit nära, som kan tas upp som exempel. En annan viktig känsla är den av öde och att inte ha något val. Föräldrarna tvingar inte Ask/Embla att vara en hjälte, men har från födseln proppat henom full med propaganda om att ta sitt ansvar och att hjälpa dem som inte har krafter, att offra sig själv för den goda saken.

Växla också mellan att påminna om saknaden av ett normalt tonårsliv och att anse att man skall ta sitt ansvar. Ask/Embla känner en inre konflikt över att ta ansvar och att bara vilja slippa allt.

Cyklotron

Bakgrund

När ett brott begås, eller någon är i fara, så känner jag det på mig, väldigt detaljerat. Det är som en röst i mitt huvud som talar om var och på vilket sätt någon utsätts för fara. Så jag måste ju hjälpa till. Jag måste, annars blir jag tokig. Som tur är, är jag även supersnabb. Jag kan springa tvärs över staden på ett tiotal sekunder. Jag kan springa på vatten. Jag kan ta hand om alla brott och alla personer som råkar illa ut.

Tyvärr händer det ju att jag har lite för bråttom. Iblandorsakar jag trafikolyckor. Ibland spränger jag ljudvallen, så varenda glasruta utmed min väg krossas. Ibland räddar jag någon lite för snabbt, så de bryter ben eller får ganska allvarliga krosskador. Men de lever ju i alla fall. Så jag blev inkallad till polisen och fick ett ultimatum. Om jag inte går i terapi så kommer jag arresteras på riktigt. Jag vet inte hur terapi skulle hjälpa mig, helt ärligt. Kanske får man lära sig avslappningsövningar. Andas i grupp.

Problemet

Så det är därför jag är här nu. De säger att jag har ett problem. Att jag inte kan vara överallt samtidigt. Det kan jag visst! Jag är snabbast i Sverige! Jag känner på mig vart något händer och så springer jag dit. Så enkelt är det. Jag är på plats inom några sekunder. Om det bara inte händer så mycket hela tiden. Om det bra inte fanns så många att rädda.

Ok, jag kan ha ett problem. Jag kan ju se att min iver gör att det händer farliga saker ibland. Men det är ju bara när jag blir stressad, när det händer för mycket. Vanligtvis har jag läget under kontroll. Och jag hjälper ju folk, eller hur? Man får väl se helheten liksom. Detaljer som att två bilar krockar, men jag räddar ett barn från en brinnande byggnad, det är det väl värt? Om jag krossar några rutor i centrum, men stoppar ett bankrån, det kan det väl få kosta? Om en man faller från ett hus och jag räddar honom, men han bryter ett ben. Han hade ju dött annars. Så visst, ibland blir det många glasrutor, eller en seriekrock. Eller att den där som föll hamnade i rullstol för att jag kom för snabbt och bröt ryggraden på honom. Men vad då? Jag måste ju hjälpa till. Jag kan det, och jag måste. Måste.

Några gånger har det hänt att flera saker hänt samtidigt. Jag har tvingats göra val, välja vem som skall räddas. Ibland är det enkelt. Att välja mellan ett bankrån eller en tant som håller på att få sin handväska stulen. Men ibland har det handlat om livsfara. Jag har räddat ett liv, men ett annat har gått förlorat. Jag vet inte hur jag skall hantera det.

Skuggan

Cyklotron har ett enormt kontrollbehov och kan inte lämna över något hjältejobb till någon annan. Spela upp det behovet genom att ge exempel på brott och olyckor hen inte stoppar just nu, medan hen sitter i terapigruppen. Som skugga är du den inre röst som Cyklotron ständigt hör. Alla rop på hjälp. Växla mellan att bombardera med olika brott och att beskriva ett specifikt brott i stor detalj. Känn efter hur mycket som behövs. Prata inte hela tiden utan välj lämpliga tillfällen. Det viktigaste är att stressen över att inte kunna hjälpa till känns.

Rösten

Bakgrund

Jag har haft min kraft så länge jag kan minnas. Mina allra första minnen är hur min kraft får dem omkring mig att göra precis som jag vill. Så har det varit sedan dess. Jag behöver inte ens ge specifika instruktioner. Bara att höra min röst gör att alla vill vara mig till lags. Jag får som jag vill. Alltid.

Det är lätt att vara superhjälte med en sådan kraft. Inte ens skurkarna kan stå emot min röst och de ger sig helt enkelt. Jag har till och med varit med om att de själva tagit på sig handklovarna. Så det räcker att jag dyker upp, säger några väl valda ord och så är krisen löst direkt.

Hela Sverige älskar mig. Jag är en av de största och mest kända superhjältarna genom tiderna. Jag har framgång, rikedom och vänner över hela landet. Jag har legat med fler personer än jag kan räkna och ingen, ingen, kan motstå mig över huvud taget.

Problemet

Så varför är jag här då, i terapi, om mitt liv är så fantastiskt? Jag vet inte vem jag är längre. Jag har levt såhär jämt, och alltid fått precis som jag vill. Av alla mina vänner och de jag legat med, finns det någon av dem som känner mig, den jag verkligen är? De gör allt jag vill, allt jag ber om och allt jag inte ber om, varför gör de det?

Jag kan inte stänga av kraften. Jag kan aldrig vara mig själv. Jag vet inte ens vad "mig själv" är. Jag är nästan aldrig ensam, ständigt omgiven av välgörare, medhjälpare och groupies. När jag för en gångs skull är ensam så kommer den obehagliga känslan av att jag inte egentligen finns. Att jag bara är ett tomt skal som fylls av andras förväntningar och förutfattade meningar. Makten gör mig till en sämre person. Ibland får jag människor att göra förnedrande saker de egentligen inte vill bara för att jag har tråkigt. Jag har ingen egen personlighet. När allt man önskar uppfylls så försvinner den egna viljan. Jag vet inte vad jag vill längre. Känslan har spridit sig så att jag nu känner den nästan hela tiden, även när jag är bland folk. Jag känner mig ensam, fast jag är i en folksamling.

Vem är jag?

Skuggan

Som Röstens skugga gäller det att spela vidare på den osäkerhet Rösten känner. Spä på känslan av ensamhet, skuld och att inte ha en identitet. Den viktigaste känslan är att ingen egentligen känner Rösten, och att hen inte har några äkta vänner. Alla styrs av kraften.

I terapirummet är offensiva krafter avstängda och Röstens kraft fungerar inte, för första gången. Skuggan kan använda det för att skapa osäkerhet. Blås upp negativa saker andra säger och spela ner positiva saker. Påstå att de ljuger. Få Rösten att längta efter sin kraft och påminn sedan om känslan som finns då och hur dålig den är.

Sol

Bakgrund

Det började med ett värdetransport-rån. Det var så jag blev känd. Lokaltidningen i Hässleholm skrev om hur jag dök upp på platsen och förintade rånarna med min solblick. Jag tittade på dem och de förvandlades till aska. Våktarna, som körde transporten, bekräftade det och jag blev snabbt hela Hässleholms stora hjälte. Jag hade visserligen dödat de båda rånarna, men det ansågs vara i självförsvar, eftersom de varit beväpnade, och eftersom ingen anmälde dem saknade så antog polisen att det var baltiska gangsters.

En vecka senare kom nästa rapport om hur jag bränt upp en våldtäktsman som börjat härja i Hembygdsparken. Det var det sista brott som rapporterades i Hässleholm. Efter det räckte det att jag dök upp på en brottsplats för att brottslingarna skulle ge sig och inom kort sjönk brottsligheten till noll. Ingen vågade ens stjäla en cykel längre. Jag blev Hässleholms beskyddare, och det var ett bra liv. Fast inkomst för att bara vara avskräckande.

Så Stockholms stad hörde av sig. Brottsligheten är högre än någonsin där, sen superskurkarna började dyka upp. Jag fick ett erbjudande jag inte kan tacka nej till. Jag skall bli hela Stockholms beskyddare. Först skall jag bara genomgå en psykologisk utvärdering. En ren formalitet.

Problemet

Allt är en lögn. Jag har ingen solblick. Det började som ett skämt. Jag kände reportern på lokaltidningen och de båda väktarna, så vi hittade på allt som en kul grej. Det fanns inte ens några rånare. Och våldtäktsmannen var min reporterkompis igen, som skrämde lite tjejer i parken. Inget hände ju på riktigt. Men det räckte för att min status som hjälte skulle vara cementerat. Alla skurkar var skiträdda för solblicken. Och jag fick bra betalt, som jag delade med väktarna och reportern.

Men vad fan skall jag göra nu? Jag får så sjukt bra betalt att jag måste ta jobbet i Stockholm. Men tänk om jag blir avslöjad. Jag har ju ingen kraft. Förr eller senare kanske jag träffar någon som vågar chansa på att jag inte hinner använda min låtsaskraft. Det finns ju riktiga skurkar i Stockholm. Jag är så jävla skraj, men nu är jag mitt i soppan. Jag kan ju inte berätta nu. Eller?

Skuggan

Som Sols skugga gäller det att spela upp rädslan för att bli avslöjad i kontrast till rädslan för att helt enkelt råka i knipa och skadas eller till och med dö. Växla mellan att trycka på vikten av att hålla tyst så kommer allt lösa sig och att hetsa om att sanningen måste fram innan Sol, eller någon annan, råkar illa ut. Stockholm är inte Hässleholm. Något kommer gå illa, och snart. Sol bör bryta ihop till slut och berätta allt, så skuggans roll är att tvinga fram det utan att låta det ske för tidigt.